

братъ ти — идѣте си и вы, рѣче на онѣзи конто бѣхъ около него; а колкото за тогози (като показуваше повѣренныйтъ си) не ся стѣснявай ако остане, можешъ да говоришъ прѣдъ него каквото щешъ. —

Пулосскый мя проважда рѣкохъ,

— Виждамъ добръ че ты проважда!

— За да вы попытамъ ?

— Какво ?

Пасърдченъ малко, азъ приложихъ : да вы попытамъ за дщеріѣ му.

— Пулосскый ти рече

— Да, господарьтъ ми рече, че Лодоиска е тука. Съгледахъ, че Дурлинскый позеленѣ, спогледахъ ся съ повѣренныйтъ си, и слѣдъ това впи очи въ мене, и гледаше мя мълкомъ. Ты мя смайвашъ, отговори най-послѣ; господарьтъ ти трѣба да е твърдѣ необмысленъ като е съобщилъ на тебе единъ таквъжъ важнъ тайнъ.

— Не повече отъ васъ, пане милостивый; нѣма-те ли и вы одного наперника? Богатыѣ щѣхъ да сѣ достойны за съжалѣніе, ако да не можахъ да ся повѣрятъ нѣкому. Казувамъ ви при това отъ странъ на Пулосскаго, че Любынскый като е обходилъ вече по голѣмжѣ часть на Полшъ, безъ сумнѣніе ще мине и отъ тука.

Ако ся наеме да дойде тука, отговори той такъ си твърдѣ стреснахто, имамъ за него едно жилище, дѣто ще остане на дълго да живѣе. Познавашъ ли ты Любынскаго ?